

Peter Staats

Oude liefde

Op een wolkeloze woensdagmorgen stond Valerius Curtis bij de plaatselijke bakker met een zonnig humeur en een genummerd bonnetje in zijn hand zijn beurt af te wachten, toen hij vlak voor zich een stem uit duizenden hoorde:

"Thank you Tom, see you tomorrow."

Die stem moest wel toebehoren aan oud-studiegenoot Catharine Summer. Zich kwiek omdraaiend beende ze, gracieus als een gouden dressuurpaard, op hoge ranke benen de winkel uit, Valerius lichtelijk in verwarring achterlatend. Ja hoor, ze was het wel degelijk, nog met dezelfde prachtige donkere kastanjebruine manen en modieuze kledingkeuze als veertig jaar geleden.

Hij wurmde zich – "Sorry, sorry" – door de twaalf wachtenden achter hem door en negeerde het "Next!" van bakker Tom. Wie maalt er om brood als de liefde lonkt? Na dertien stevige stappen bracht haar perfect gedoseerde parfum zijn neusvleugels in een meer dan aangename trilling. "Catharine, ben jij dat écht?"

De aangesprokene draaide zich nieuwsgierig om en Valerius staarde gebiologeerd in de mooiste hazelkleurige ogen die hij ooit had gezien. De tijd bleek op een paar – overigens prachtige – kraaienpootjes na nauwelijks vat op haar gehad te hebben. Integendeel, de tijd had haar goed gedaan. Haar destijds nog wat spichtige figuur was uitgroeid tot volle wasdom. Haar licht verbaasde glimlach deed hem smelten als een waterijsje in de Sahara.

Hij herinnerde zich dat vroeger iedereen met haar wegliep. Figuurlijk dan, want letterlijk lukte dat niemand. Velen betelden haar als een geschenk uit de hemel, anderen zeiden dat ze bij de uitdeling van de lichaamskenmerken vooraan moest hebben gestaan, weer anderen meenden dat ze zelfs weer achter aangesloten was voor nog een toetje.

Valerius' toenmalige kameraad Dave hield het op: "Ze is bepaald geen maandagmorgenmodelletje." Maar ja, Dave Senior was dan ook de plaatselijke Daimler-dealer. Zijn

overpeinzingen werden, niet ruw, verstoord door die heerlijke, bedwelmende lindebloesemstem: "Hé Val, jij hier? Je woont toch aan de andere kant van het land?"

"Woonde," antwoordde hij, "maar na de dood van mijn vrouw ben ik na mijn pensioen teruggedaan naar mijn geboortegrond." Ondertussen juichte hij vanbinnen: ze wist zijn naam nog! "Zullen we, als je tijd hebt, wat bijpraten bij een cappuccinootje?"

Zijn verhaal nam één koffie in beslag. Bij de tweede begon zij: "Terwijl ik vroeger aan elke vinger tien jongens kon krijgen, presteerde ik het tóch de verkeerde uit te kiezen. Zeven ongelukkige jaren later, de details zal ik je besparen, had ik er zó genoeg van, dat ik deze zuiplap met losse handjes aan de dijk zette."

Ze ging verder: "Ik besloot voorlopig Cupido's pijlen angstvallig te ontwijken. En dat is me tot op heden goed gelukt. Ik stortte mij volledig op mijn werk, vulde mijn vrije tijd met vriendinnen, tennissen, yoga, paardrijden en bridgen. Overigens zit ik op dit moment even zonder bridepartner: die moest haar man achterna naar Boston. Trouwens, kun jij eigenlijk bridgen?"

Ze nam een hap uit het cappuccinoschuim, verwijderde voorzichtig verleidelijk met haar tong het overtollige van haar volle, subtiel aangestifte rozenrode lippen en keek hem verwachtingsvol aan. Valerius rook zijn kans. "Kan ik bridgen? Of Valerius Curtis kan bridgen? Kan George Gershwin pianospelen?", loog hij. Om bestwil. Een beetje, want hij had vroeger weleens een kaartje gelegd, maar zijn niveau zou nu door de gemiddelde thuisbridger wel worden overtroffen, schatte hij in.

"Heb je dan soms zin om mijn partner te worden? We beginnen over zes weken", zei ze. "Ik zou me vereerd voelen", antwoordde hij, terwijl hij bedacht dat hij in zes weken genoeg kon bijleren. Bij het – tijdelijke – afscheid stond ze hem toe haar een kus op de wang te drukken.

Hij belde een oude vriend: "Kun jij mij in zes weken fatsoenlijk leren bridgen?" "Kon Gershwin in zes weken fatsoenlijk pianospelen?", was de verrassende wedervraag van de oude vriend. "Maar, je verhaal aanhorend, wil ik je met alle plezier helpen. Kom morgenochtend maar langs."

En zo vlogen er zes weken, zeven dagen per week, 24 uur per dag allerlei bied-, spel- en uitkomstproblemen, conventies, dwangposities en ingooien door zijn kop. Zes weken later was het eindelijk zover: donderdag 9 september was hij ruim op tijd aanwezig in de langzaam volstromende zaal.

"Jij bent zeker nieuw hier?", hoorde Valerius. "Met wie speel jij?" "Met Catharine Summer", antwoordde hij, met jaloerse mannenblikken als gevolg. Daar kwam ze binnen. Jaloerse vrouwenblikken. Ze kwam direct op hem af, kuste hem zó innig dat hij alweer een deel van de systeemkaart kwijt was en wiegde, nee, meanderde voor hem uit naar hun tafel. "Wil je koffie?" Ze stak een hand omhoog. Drie obers kwamen over elkaar struikelend op hen af.

Na 24 spellen met maar één misverstand en tegenover twee tops tegen maar één vette nul eindigden ze als zevende met 54 procent. Valerius stond er uiteraard op om Catharine naar huis te brengen. Zij op haar beurt nodigde hem uit voor een slaapmutsje.

Maar ja, ze hadden natuurlijk zó veel te bespreken, dat het niet bij dat ene slaapmutsje bleef. Na drie glazen Drambuie-likeur ging het al niet meer over bridgen en na het vierde glas vonden ze allebei, Valerius vooral, dat hij zó niet meer naar huis kon. En zo lag hij een stuk of vijf heel lange minuten in haar zevendehemelbed tussen de lichtlila satijnen lakens in de smaakvol ingerichte slaapkamer, toen de badkamerdeur openzwaaide.

Catharine was slechts gekleed in een miniem halskettinkje en een vleugje Dior Chic. *En twee oorknopjes*, dacht Valerius, terwijl zijn hongerige kijkers langs haar volmaakte lijf gleden. Dat laatste wist hij niet zeker: er was zó veel moois te zien. Het satijn reageerde onmiddellijk door de vlinders in zijn buik. Hij kneep eens hard in zijn arm, maar voelde bijna niets. Picasso zou zijn penseel hebben afgelikt bij een dergelijke verschijning; Mark Twain zou voorgoed zijn pen hebben neergelegd. Maar Valerius dacht op dit moment beslist niet aan de schilder- of taalkunst.

Om een kort verhaal kort te houden: Valerius en Catharine bereikten die nacht nog één top meer dan de avond ervoor, alvorens ze beiden innig ineengestrengeld hun paskaartjes neervlijden.

Hij besloot de dag erna direct zijn oude vriend te gaan bellen voor nog wat bijlesjes. Dit partnership moest behouden blijven.